

Жук и слімак
Максім Танк

Пагожым летнім ранкам
На лузе за сямом
Сустрэўся жук аднойчы
З рагатым слімаком.

– Здарова! – жук вітае. –
Куды, браток, ідзеш
І з ракавіны хатку
Куды з сабой нясеш? –

Абцёр слімак пот з твару,
Гаворыць так жуку:
– Нямала перажыць мне
Прышлося на вяку.

То сцюжа, то марозы,
То навальніца, дождж,
То, часам, у дарозе
Захопіць змрок і ноч, –

Шукай тады начлегу
Пад нейкім пад кустом... –
Гутораць яны гэтак
І раптам чуюць гром.

Ударыў дождж краплісты.
І жук пабег шукаць
Дзе ў засені цяністай
Шырокага лістка.

Але на цэлым лузе
Няма страхі нідзе,
І мокры, ледзь жывы ён
Да слімака ідзе.

– Пусці, браток, пагрэцца,

Змок дужа на лугу,
Насіць за гэта хатку
Табе дапамагу.

У ракавіне шчыльнай
Вандроўнікі сядзяць.
Іх нават дождж краплісты
Не зможа ў ёй дастаць.

Але мінулі хмары,
І сонца ўстала зноў,
Жук хату слімакову
Пакінуў і пайшоў.

Забыўся пра нягоды
І не на ўме жуку,
Што абяцаў паднесці
Ён хату слімаку.